

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINCOLN, BETH

Familia Swift : Galeria hoțomanilor / Beth Lincoln ; trad.
din lb. engleză: Laura Nureldin. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-684-5

I. Nureldin, Laura (trad.)

821.111

Redactor: **Roxana Samoilescu**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE SWIFTS.

A GALLERY OF ROGUES

Copyright © 2024 Beth Lincoln

Ilustrații de Claire Powell

First published as THE SWIFTS in 2024 by Puffin, an
imprint of Penguin Books Ltd which is part of the Penguin

Random House group of companies.

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

BETH LINCOLN

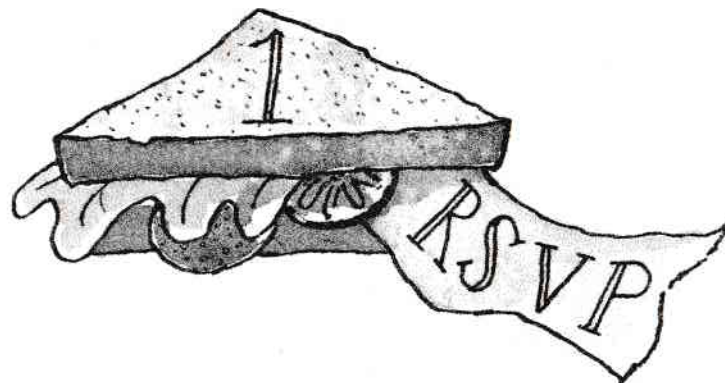
Familia
SWIFT

Galeria hoțomanilor

Ilustrații de Claire Powell

Traducere din limba engleză de Laura Nureldin

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

În Topul Definitiv al Morților Dureroase al lui Morbiditate Swift, Înecul este destul de jos pe listă, în categoria Oarecum Neplăcut. Se află mult sub Înfometare, Atac de urs și Cadă cu Acid, însă mult mai sus decât Pian Căzut în Cap sau Moarte Liniștită în Somn în Timpul Unui Vis Frumos despre Fluturi.

Gândul îi aducea alinare Poznașei Swift în timp ce se străduia să tragă aer în piept. Întotdeauna era loc de mai rău.

Miji ochii prin apa tulbure ca să vadă frânghia din jurul gleznei. Era legată zdravăn, cu un nod-bulină. Poznașa se pricepea la noduri, legase și dezlegase nenumărate noduri-bulină. Dar *acesta*, încăpățânat, refuza să se lase slăbit – la fel și fratele lui geamăn, pe care ea îl trecuse în jurul microscopului greu, din alamă, acum pe jumătate îngropat în mărul moale de pe fundul lacului, ca un dinte în gingie.

O bulă rebelă ieși pe furiș din nara stângă a Poznașei și evadă spre suprafață. Plămâni îi ardeau, iar gâtlejul i se contracta cu disperare. Corpul ei îi

transmitea insistent că trebuia să tragă adânc aer în piept *imediat* și nu asculta deloc lucrurile pe care Poznașa le invoca drept motive pentru care asta ar fi o idee proastă. Bolborosind din pricina efortului, își scoase de la brâu cuțitul pentru pâine și se apucă să taie, disperată, frânghia. Se întâmpla ceva interesant cu privirea ei. Se întuneca pe margine ca și cum ea ar fi mijit ochii ca să vadă printr-un nor des.

Frânghia cedă. Poznașa se împinse iute în sus, expirând. Deasupra ei, lumina dansa în raze frânte pe luciul apei – un acoperiș de sticlă unduitoare pe care ea îl sparse cu forța unei pietre azvârlite.

Poznașa țâșni afară, în soarele dimineții târzii, tușind și gâfâind în vreme ce-și umplea, nesățioasă, plămâni cu oxigen. Își umplu cu apă căușul palmelor acum libere și se uită în jos, unde văzu cum cuțitul de pâine clipea vesel îndreptându-se către adâncul lacului. Bucătăreasa nu avea să fie prea bucuroasă.

— Ah, iată-te. Presupun că nu mi-ai văzut microscopul, nu?

Poznașa tresări, surprinsă. Fenomenala se furișa tot mai bine în ultima vreme. Stătea în picioare la marginea pontonului, cu halatul de laborator strălucindu-i în soare, privind-și cu o sprânceană arcuită sora pe jumătate înecată.

Poznașa gândi rapid:

— Păi da, răspunse ea. Ți-am văzut microscopul. De multe ori.

— Dar de curând? Să zicem, în ultima oră, sau cam așa ceva?

Poznașa nu mințea niciodată. Cel mult spunea o versiune a adevărului. Asta îi enerva pe toți, inclusiv pe Poznașa, care mereu trebuia să găsească feluri inventive de a spune adevărul, în așa fel încât să nu-și creeze necazuri. De multe ori se gândise să scrie un ghid.

— A trecut... ceva vreme de când l-am văzut ultima oară, o scâldă ea.

Tehnic vorbind, un minut conta drept „ceva vreme”. Dar Fenomenala crescuse cu Poznașa și intrase în conversație cu avantajul nedrept de a-i cunoaște cele mai multe trucuri.

— Doar că, atunci când am întrebat-o pe Bucătăreasa – continuă Fenomenala – a zis că nici ea nu l-a văzut, dar că te-a văzut pe tine ducându-te în grădina cu un obiect acoperit pe care ea l-a descris ca având „dimensiunile unui microscop”.

Poznașa se încăpățână să nu se uite în jos, dincolo de picioarele ei care călcau apa, unde microscopul se înfipsea și mai adânc în mâl.

— Ești sigură că n-a spus „microscopic”?

— Sunt sigură, spuse Fenomenala și miji ochii pe sub ochelari. Nu trebuie să fii savant ca să aduni date și să tragi o concluzie.

— Nu mi-ai spus tu cândva – încercă Poznașa – că o corelație nu înseamnă...

— Microscopul meu e în lac, nu-i așa?

— Este în lac, da.

Fenomenala oftă și întinse mâna ca s-o ajute pe Poznașa să urce pe ponton.

— Nu mă așteptam să se înțepenească, murmură Poznașa, cu părere de rău. Chiar voiam să-l scot de acolo.

— Așa cum s-a întâmplat cu statuia, cu sfeșnicul și cu opritoarea ornamentală de ușă?

Poznașa se strâmbă. În curtea din spate, fundul lacului devenise o Atlantidă unde obiecte ciudate se șteau din nămol ca niște relicve ale unei civilizații de mult apuse. Poznașa n-ar fi luat niciodată microscopul Fenomenalei dacă n-ar fi rămas în pană de obiecte grele și mai puțin importante.

— Și presupun că n-o să-mi spui ce pui la cale? întrebă Fenomenala.

— Dar *tu* o să-mi spui ce pui la cale în camera secretă, cu KEE?

— Ah, evident că nu.

Surorile își zâmbiră, fiecare dintre ele simțindu-se încântată de propriile secrete, apoi porniră înapoi spre Casă.

De câteva săptămâni, Poznașa evitase întrebările Familiei ei despre ce făcea la lac. Le spusese că se antrena ca să devină specialistă în evadări, ceea ce era oarecum adevărat. Era important să te pricepi la evadări, așa cum era important să știi să jonglezi, și putea fi de folos în tot felul de situații. Dar adevărul era că avea nevoie de acele greutăți ca s-o tragă la fundul lacului cât se putea de repede pentru ca ea să aibă mai mult timp să scormonească prin mâl după de mult pierduta comoară a străunchiului Diabolic.

Poznașa citise cândva că Harry Houdini își putea ține respirația mai mult de trei minute. Deocamdată,

ea ajunsese la două minute și două secunde. Fusesse dezamăgită de progresul modest, până când își amintise că plămânii lui erau mult mai mari decât ai ei; dar, de vreme ce corpul lui era și el cu mult mai mare, poate că avea nevoie de mai mult oxigen decât îi trebuia ei? Ar fi fost foarte potrivit să-i adreseze Fenomenalei întrebarea despre capacitatea pulmonară, dar Poznașa nu putea s-o întrebe așa ceva pentru că își promisese că nu avea să le spună rudelor despre comoară până când nu și-ar da seama ce putea face cu ea.

Problema nu era că nu se putea hotărî. Se hotărâra cel puțin de trei ori pe săptămână. Când stătea întinsă în pat, cu ochii la ploaia care bătea darabana pe oberliht, își spunea: *O s-o folosesc ca să merg cu strămătușa Maliția în vacanță. Ea n-o să vrea să meargă, dar sunt sigură că, dacă-i punem ochelari de cal, putem să ajungem la o gară fără ca ea să fugă.* În timp ce o asculta pe Bucătăreasa explicându-i cum să facă o omletă, se gândea: *Aș putea să cumpăr toți ardeii grași verzi din lume și să-i scufund în adâncul oceanului; atunci, nimeni n-ar mai trebui să-i mănânce vreodată.* Când citea în vreun cotlon ascuns al Casei, se gândea: *Poate că o să dau banii unui orfelinat, ca o bătrână fără moștenitori, dar cu un secret teribil. Sunt sigură că o să am un secret teribil cât de curând.* Și tot așa îi dădeau târcoale ideile, până când visele ei se transformau într-un vârtej de aur și argint și de copii care chiuiu vesel, toți peltici.

În timp ce Poznașa tocmai își culegea niște iarbă de apă din păr, Fenomenala îi întinse o bucată de hârtie.

— Am găsit-o în sendvișul meu, spuse ea. Iar avem o reuniune de Familie.

Poznașa se uită printre gene la scrisul aproape ilizibil din pricina untului de arahide. Scria așa:

Vă aștept cu brațe largi la locul unde soarele este păstrat.

Când strămătușa Maliția se retrăsese cu câteva luni în urmă, o numise pe verișoara lor de-a doua, Fauna, drept noua Matroană a Familiei Swift. Fauna era alegerea ideală. Era empatică, deschisă la minte și optimistă – în multe privințe, opusul mătușii Maliția. Conform noului ei rol, Fauna se mutase în Casa Swift, despărțindu-se pentru prima oară de sora ei geamănă, Flora.

Cu toții se chinuseră puțin să se adapteze la noua situație. Fauna se ducea în oraș în zilele însorite, zdrobind astfel zvonurile potrivit cărora Casa Swift era un cuib de vampiri. Îl invitase pe Suleiman, îndrăznețul lor poștaş, la ceai. Își asumase un rol activ în repetițiile pentru înmormântarea mătușii Maliția și o impresionase profund pe aceasta plângând de fiecare dată.

Dar cel mai greu se obișnuiseră cu insistența ei de a convoca Reuniuni de Familie. Mătușa Maliția considera că, dacă vorbești cu copiii mai des de o dată pe zi, îi cocoleșești; iar ideea de a sta să discuți despre

sentimente, planuri și realizări nu le picase bine locatarilor Casei Swift. Într-o încercare de a-i câștiga de partea ei, Fauna începuse să țină fiecare reuniune în altă încăpere, ascunzând ora și locul într-o ghicitoare, bazându-se pe presupunerea isteată că spiritul lor competitiv avea să-i facă să se prezinte.

— *Locul unde soarele este păstrat* ar putea fi sera, sugeră Poznașa.

— O cameră unde soarele este „concentrat”, sau păstrat, da, spuse Fenomenala.

— Și *brațe largi*?

Fenomenala își deschise brațele ca și cum ar fi cerut o îmbrățișare.

— Imaginează-ți că sunt un ceas.

— Oh! Mâinile tale ar fi la nouă și la trei. Deci, trei fără un sfert?

— Sau nouă și un sfert, dar asta ar fi cam târziu.

Poznașa o prinse pe Fenomenala de încheietura mâinii și se uită la ceasul ei. Era trei fără douăzeci.

— M-am gândit să vin să te iau, explică Fenomenala. O fi fost un bilet și în sendvișul tău, dar cu siguranță l-ai mâncat.

Era cald în seră, plantele absorbeau soarele și expirau un miros verde pe care Poznașa îl găsea cam sufocant. Fauna stătea pe un scaun de răchită și răspundea la câteva din mesajele Familiei extinse. O frânghie lungă de rufe traversa în zigzag încăperea, având plicuri fixate pe ea cu cârlige viu colorate. Din când în când, Fauna trăgea de frânghie și zăngănitul

unui scripete însoțea rotirea înspre ea a unui grup de scrisori. Cu părul ei roșcat și ondulat desfăcut și cu noua ei pasiune pentru rochii diafane, arăta ca un spiriduș ascuns între frunzele uriașe de *monstera* și palmierii plantați în ghivece.

Poznașa își stoarse părul în cel mai apropiat ghiveci și se așeză confortabil pe podea lângă scaunul unchiului Vâltoare. Acesta ridică din sprâncenele impresionante când observă frânghia încă înnodată pe piciorul ei.

— Arată cunoscut, spuse el.

— Serios?

— Mmm. Arată ca frânghia de iută. Îmi amintesc că am lăsat ieri o bucată de așa ceva la mine pe birou, după ce mi-am agățat la loc hamacul.

Scoase un briceag din buzunar, alege o lamă dintre pixuri și stilouri, apoi tăie cu grijă frânghia înnodată în jurul gleznei Poznașei. Aceasta din urmă aprecie în mod deosebit gestul pentru că glezna începuse să i se învinetească.

— Te-ar putea interesa să afli că frânghia de felul ăsta se umflă când e udă, adăugă el, ceea ce înseamnă că orice nod pe care i-l faci se va strânge sub apă.

— Oh, spuse Poznașa.

— În medii cu umezeală e mai bine să folosești frânghie sintetică și s-o legi lejer. Chestia pe care am înfășurat-o pe suportul meu de umbrele este impermeabilă, de exemplu.

Îi făcu cu ochiul.

De asta îl iubea Poznașa pe unchiul Vâltoare. Dacă ar anunța că are de gând să sară dintr-un avion, el n-ar încerca s-o oprească. Ar învăța-o cum să facă o parașută.

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit, spuse Fauna turnând ceai cu o mână și schimbând un cârlig de rufe cu cealaltă.

Era ușor încruntată; asta o făcea să semene cu sora ei.

— Cum ne simțim astăzi? întrebă ea.

Își cercetă cu privirea rudele așezate în cerc. Erau acolo mătușa Maliția, așezată confortabil cu o carte jerpelită, și mânjită pe toată fața cu ceva verde; Bucătăreasa, cu mânecile suflecate până la coate și cu părul ei tuns scurt, mânjit cu ulei de motor; Fenomenala, care nota ceva în jurnal; Vâltoare, înghesuit în scaunul prea mic pentru el, ținând în căușul palmei una dintre minusculele cești de ceai japoneze ale Faunei; și, în sfârșit, Poznașa, care se străduia să-și dezmoștească măcar puțin degetele de la picioare. Cel mai mare dintre copiii Swift nu era prezent. Fericire era plecată în străinătate – avea să stea la Paris câteva săptămâni, cu Flora și Daisy. Suna când își aducea aminte și presăra în conversație scurte expresii franțuzești ca să arate că era sofisticată de-acum.

Celălalt rezident al Casei Swift era John Motanul, dar nici el nu era prezent pentru că nu prea se pricepea la ghicitori.

— Ar fi bine să nu dureze mult, izbucni mătușa Maliția. Tocmai ajungeam la o bucată bună din cartea asta tare slăbuță.

Cartea cu pricina avea pe copertă o femeie care-și dădea ochii peste cap în brațele unui vârcolac musculos. Maliția chiar se dedicase timpului petrecut la pensie. Bucătăreasa îi cumpăraseră o pereche de papuci pufoși pe care mătușa Maliția îi ocărâse în fel și chip și pe care îi purtase în fiecare zi de atunci.

— S-a notat, spuse Fauna. Bucătăreasa? Vâltoare? Sunteți bine? Bun. Fetelor?

— Suntem bine, spuseră în cor Fenomenala și Poznașa.

— Nu vă e dor de Fericire?

— Nu, zise Poznașa.

— Am și uitat că a plecat, spuse Fenomenala.

— Cine e Fericire? adăugă Poznașa.

— E-n regulă să vă fie dor de ea, știți? zise Fauna. Ați fost împreună toată viața voastră. E o schimbare mare.

— Știu că e-n regulă, oftă Poznașa. Dar chiar nu îmi e.

— Probabil că se distrează de minune, adăugă Fenomenala. Le recită oamenilor conjugări ale verbelor și cumpără eșarfe de mătase.

Zâmbetul Faunei era trist.

— Se poate să vă bucurați că-și trăiește viața fără voi și să vă bucurați că voi o trăiți pe-a voastră, și tot să vă fie dor de ea, insistă și clipi strângând tare

din pleoape. De vreme ce este la Paris, foarte departe, și e prietena voastră cea mai bună.

— Nu e prietena mea cea mai bună, mormăi Poznașa în timp ce Bucătăreasa îi dădea Faunei o batistă. Nici măcar nu e sora mea cea mai bună.

Asta o făcu pe Bucătăreasă să țâțâie, dar Poznașa și Fericire puseseră capăt lungii lor harțe cu câteva luni în urmă. Încă se mai insultau, dar acum Fericire zâmbea când spunea despre Poznașa că este un dăunător, iar Poznașa scotea păianjenii din camera lui Fericire, în loc să-i pună acolo.

— În fine – Fauna își suflă nasul – Fericire este motivul pentru care v-am chemat pe toți aici.

Extrase o scrisoare de pe frânghia de deasupra ei și o netezi ținând-o pe genunchi. Continuă:

— Sora voastră ne-a trimis o scrisoare și – mă rog, înainte s-o citesc, dați-mi voie să spun atât: nu cred că trebuie să ne îngrijorăm.

— Asta mereu sună tare liniștitor, mormăi mătușa Maliția.

— Ideea e că știu c-o să reacționați prost, spuse Fauna, și chiar nu cred că e cazul. Hm. O s-o citesc și gata.

Fericire învățase să scrie din romanele de dragoste a căror acțiune se derula în anii 1800, genul de romane în care oamenii cădeau la pat cu febră aproape fatală la cea mai mică neplăcere. Toate scrisorile lui Fericire îi sunau Poznașei de parcă ar fi anunțat fie iminenta ei nuntă, fie iminenta ei moarte. Aceasta suna așa:

lubitei mele familii, de care sunt despărțită într-o manieră atât de crudă (și de asemenea și Poznașei),

Vă scriu dintr-o cafenea de pe Champs-Élysées, cu o cafetieră în stânga mea și o prăjitură Opéra în dreapta, precum și cu o priveliște perfectă a celor mai bine îmbrăcați cetățeni ai Parisului între cele două. Daisy a fost îndeajuns de bună să-mi cumpere această petite gâterie (adică „mică delicatesă”) și cred că a costat la fel de mult ca ultima mea pereche de pantofi. Ea și Flora sunt în acest moment într-o parfumerie (adică „magazin de parfumuri”) de peste drum și, dacă mijesc ochii, le văd în vitrină pufăind din sticlute.

Ieri s-a produs un eveniment care vă va interesa în mod deosebit. În vreme ce vizitam La Garde-robe (un muzeu de modă), am fost abordată de una dintre verișoarele noastre! Numele ei este Pomme și am găsit-o fermecătoare și extrem de agreabilă, și m-a invitat să stau cu neamurile noastre franceze, familia Martinet, la hotelul lor. Am fost foarte surprinsă pentru că nici măcar nu știam că avem neamuri franceze, darămite unele cu un nume special și care au un hotel al lor!

Am decis să accept oferta lui Pomme, iar drumurile mele și ale lui Flora și Daisy se vor despărți curând. Firește, știu că este ceva obișnuit pentru tinerele de vârsta mea să lasă În Oraș împreună cu mătușile lor, dar în același timp cred că supraveghetoarelor mele le-ar prinde bine niște timp nesupravegheate (te rog, imaginează-ți că tocmai ți-am aruncat o privire plină de înțeles, Fauna). Voi porni către Hôtel Martinet astă-seară și am notat aici